

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 030768 19 U2
Sarajevo, 07.11.2019. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Slavica Džaferović, u upravnom sporu tužioca M. f. P. Sarajevo u stečaju, koju zastupa stečajni upravitelj Č. A., kog zastupa punomoćnik Začiragić Feđad advokat iz Sarajeva, protiv tuženog ministarstvo, ul. br. ..., radi poništenja rješenja broj: 03-15-46/15 A.Z.H. od 26.02.2018. godine, u predmetu dodatno utvrđenih poreznih obaveza, dana 07.11.2019. godine donio je,

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Rješenjem ministarstva broj: 03-15-46/15 A.Z.H. od 26.02.2018. godine godine, kao neosnovana, odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja inspektora Porezne uprave Federacije, Sektor za registraciju, kontrolu i naplatu doprinosa ,Odsjek za kontrolu broj: 113/12-15-11-1979/14 od 15.12.2014. godine kojim se tužitelju, poreznom obvezniku, nalaže da izvrši uplatu dodatno utvrđenih poreznih obaveza utvrđenih Zapisnikom o obavljenom inspekcijskom nadzoru broj: 13/12-15-10-1979-1/14 od 31.10.2014. godine u iznosima i iz osnova bliže navedenim u dispozitivu, utvrđene dodatne porezne obaveze u iznosu od 535.587,02 KM, od kojih je za uplatu iznos od 392.901,91 KM. Dopunskim rješenjem od 12.09.2017.godine prigovor je odbijen, porezni dužnik je dužan uplatiti kamatu po stopi 0,4% dnevno za svaki dan kašnjenja od dana 09.07.2014.godine sa kojim danom je izvršen obračun zateznih kamata u inspekcijskom nadzoru i uplatu dodatno utvrđenih obaveza izvršiti u roku od 8 dana od dana prijema rješenja.

Tužbom od 05.04.2018. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor osporavajući rješenja tuženog, broj i datum kao u uvodu, kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja porezne uprave-Središnji ured,Sektor za registraciju, kontrolu i naplatu doprinosa, Odsjek za kontrolu broj 13/12-15-11-1979-1/14 od 15.12.2014.godine, kojim rješenjem i dopunskim rješenjem broj 13/12-15-11-1979-2/14 od 12.09.2017.godine, su utvrđene dodatne porezne obaveze u ukupnom iznosu od 535.587,02 KM, od kojih je za uplatu iznos od 392.901,91 KM . Dalje se u tužbi navodi da Zapisnik o inspekcijskom nadzoru, sačinjen tokom kontrole, a prethodio je donošenju prvostepenog Rješenja, nije sačinjen u skladu sa članom 74. ZUP, odnosno nisu navedena imena stranaka koje su bile prisutne tokom nadzora, nisu konstatovane izjave koje su mogle biti od značaja za rješavanje, nisu pobrojane sve isprave koje su korištene u postupku, kao niti u skladu sa članom 76. ZUP, jer zapisnik nije pročitana osobama koje su učestvovala u postupku, niti im je dat na uvid u svrhu iznošenja primjedbi, a isti nije ni od strane osoba koje su u ime obveznika učestvovala u postupku. Navodi da su stranke učestvovala u postupku putem telefonskog i e-mail kontakta i dalje ne znači da je osigurana proceduralna ispravnost postupka, u smislu propisa, posebno zbog činjenice da Zapisnik uopće nije potpisan od strane predstavnika kontrolisanog subjekta, te se Zapisnik na osnovu kojeg je izdato prvostepeno Rješenje u ovoj upravnoj stvari, ne može se smatrati javnom ispravom, u skladu sa odredbom člana 77. stav 1. ZUP.U Zapisniku je nepotpuno i netačno izvršeno evidentiranje

transakcijskih računa putem kojih tužitelj posluje. Naime, konstatovano je da tužitelj ima ukupno 25 blokiranih računa, 17 ugašenih, te niti jedan aktivan. Uvidom u bazu Centralne banke, Jedinstveni registar transakcijskih računa BiH, može se utvrditi da je tužitelj, u vrijeme vršenja kontrole, imao ukupno 33 blokirana računa, 46 ugašenih, te 27 aktivnih. Rješenjem se konstatuje da je uvidom u kartice poreznog obveznika broj – troškovi stručnog obrazovanja i - ostale neproizvodne usluge, temeljnice na osnovu kojih su izvršena knjiženja, troškova službenih putovanja u inostranstvu, utvrđeno da su članovi Upravnog odbora, u periodu 2011.-2013. godina, bili na seminarima i sastancima, a koje je organizovao tužitelj u Republici Hrvatskoj i Republici Turskoj i za koje je platio troškove hotelskog smještaja. Na osnovu člana 12. stav 4. tačka 2. Zakona o porezu na dohodak i člana 14. stav 1. tačka e) Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak, inspektori poreskog organa plaćene troškove hotelskih smještaja tretiraju kao dohodak od drugih samostalnih djelatnosti, koji podliježu obračunu i plaćanju doprinosa i poreza po osnovu drugih samostalnih djelatnosti. Pomenutim članom 12. stav 4. tačka 2. Zakona o porezu na dohodak je propisano da se drugim samostalnim djelatnostima smatraju djelatnost članova skupština i nadzornih odbora privrednih društava, upravnih odbora, stečajnih upravitelja i sudija porotnika koji nemaju svojstvo zaposlenika u sudu. U ovom slučaju se ne radi o isplatama za angažman u Upravnom odboru, već o naknadi putnih troškova, te je navođenje i temelj obračuna obaveze na članu 12. stav 4. tačka 2. Zakona o porezu na dohodak pogrešan. Navedenim članom 14. stav 1. tačka a) je propisao da, ako se navedeni troškovi službenog puta isplate fizičkom licu koje kod isplatioca naknade nema status zaposlenika, smatrat će se prihodima primaoca naknade po osnovu drugih samostalnih djelatnosti odnosno naknadom isplaćenom po osnovu ugovora o djelu ili autorskim honorarom. Ove isplate nisu izvršene fizičkim licima članovima Upravnog odbora, već se radi o plaćanjima po osnovu računa za hotelski smještaj koja su izvršena direktno pružiocima ovih usluga, ovakva plaćanja ne podliježu obavezi oporezivanja po citiranim odredbama niti se mogu smatrati naknadom isplaćenom po osnovu ugovora o djelu ili autorskim honorarom, unatoč drugačijem tumačenju koje prvostepeni organ daje u prvostepenom Rješenju, a drugostepeni organ potvrđuje u svom Rješenju. Inspektori su propustili utvrditi da se navedeni troškovi ne odnose isključivo na smještaj članova Upravnog odbora, već da su isti vezani uz održavanje sastanaka Upravnog odbora, na kome su pred članova Upravnog odbora bili prisutni i članovi menadžmenta i uposlenika. Takođe, prvostepenim Rješenjem se navodi da je, uvidom u analitičku karticu broj - troškovi stručnog obrazovanja i analitičku karticu Ekonomskog fakulteta Sarajevo, kao dobavljača, utvrđeno da je izvršeno plaćanje ličnih troškova uposlenika P. I. (plaćanje postdiplomskog studija), a koje su u skladu sa članom 10. stav (3). tačka 4. Zakona o porezu na dohodak, tretira kao ostvarena korist koja je primljena po osnovu nesamostalne djelatnosti. Takođe, navodi se da je u predočenom Priručniku o sistematizaciji radnih mjesta broj: 017- 01/10, za funkciju Zamjenika generalnog direktora, koju obnaša gospođa P.. kao uslov predviđen VSS-VŠS stepen stručne spreme ili minimalno IV stepen stručne spreme sa relevantnim iskustvom, a ne magistar ili doktor nauka, što bi eventualno u skladu sa članom 15. Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak, mogao biti razlog za porezno priznat izdatak. Navedenim članom 15. stav 1, tačka 5. Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak je propisano da se prihodima od nesamostalne djelatnosti ne smatraju koristi koje poslodavac daje zaposleniku, a koje su u interesu obavljanja djelatnosti i to razni oblici obrazovanja stručnog usavršavanja u vezi sa djelatnosti koji su neophodni za ostvarivanje prihoda poslodavca i sl. Pomenuti član Pravilnika ne navodi kao uslov predviđanje pomenutog u sistematizaciji radnih mjesta, te ovo očito predstavlja pogrešno tumačenje navedenog člana Pravilnika i neosnovan obračun dodatnih poreznih obaveza. Za uposlenika je plaćen postdiplomski studij na Ekonomskom fakultetu, što je bilo u skladu sa potrebama tužitelja, njegovom strategijom (jačanje institucionalnih kapaciteta, između ostalog kroz internu i eksternu edukaciju kadrova) i predstavlja obrazovanje i stručno usavršavanje u neposrednoj vezi sa djelatnosti poslodavca poreznog obveznika u smislu citiranog člana Pravilnika. Stoga je zaključak prvostepenog organa da sticanje višeg stepena stručne spreme nije „neophodan“ uslov za ostvarivanje prihoda paušalno izveden, i apsolutno neosnovan i neutemeljen. Dalje, Rješenjem se navodi daje uvidom u kartice poreznog obveznika za 2012. godinu, broj ... - autorski honorari i broj ...- ostale obaveze prema stanovništvu, utvrđeno da su uposlenim licima dana 02.04.2012. godine i 13.04.2012. godine isplaćene naknade u iznosima od 86.400,00 KM i 114.000,00 KM, te je obveznik za navedene isplate nadležnoj ispostavi podnio obrasce ASD-1032. Isplate proizilaze od rada Komisija i rada Timova za: P. akademiju, osiguranje klijenata,

regionalno širenje i merdžiranje i akviziciju. Porezni obveznik smatra da se ovdje ni u kom slučaju ne radi o obavljanju nesamostalne djelatnosti, kako je navedeno u Rješenju. Naime, član 10. Zakona o porezu na dohodak nije decidno propisao karakteristike nesamostalnog rada, dok je član 8. Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak propisao da se nesamostalnom djelatnošću u smislu člana 10. Zakona smatra djelatnost u kojoj zaposlenik obavlja djelatnost po uputama poslodavca. Dalje se navodi da su predloženi Ugovori o radu i da su navedeni kratki opisi poslova tih uposlenih lica, te se izvršeni poslovi po osnovu rada u Komisijama i Timovima, mogu podvesti pod redovne radne obaveze defmisane Pravilnikom i Ugovorima. Ovdje se postavlja pitanje na osnovu čega su inspektori Porezne uprave FBiH ocijenili da iz razloga što su navedeni „kratki opisi poslova“ u Ugovorima o radu i internim aktima može smatrati da i rad u Komisijama i Timovima potpada pod redovne radne obaveze, kada to nije slučaj? Takođe, što ide u prilog navedenom, pomenuti član 8. Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak navodi da je odlučujuća cjelovita slika međusobnih odnosa, a ne diskreciono pravo tumačenja širine ili kratkoće sadržaja i opisa poslova u Ugovoru o radu. Tužitelj smatra da navedene tačke u pomenutom članu 8. nisu u ovom slučaju zadovoljene u smislu da se navedene isplate i rad u navedenim komisijama mogu opravdano tretirati kao nesamostalan rad, i shodno tome utvrditi dodatne porezne obaveze sa vezanim doprinosima i naknadama. Ovakvim postupanjem, prvostepeni organ je prekršio i načelo materijalne istine iz člana 7. ZUP, koje nalaže da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari, i da se u tom cilju moraju utvrditi sve činjenice koje su od značaja za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

Tužitelj takođe ističe kako je u ovom postupku obračunata zatezna kamata na dodatno utvrđene obaveze, a koja se odnosi i na period nakon otvaranja stečajnog postupka nad imovinom tužitelja, što je takođe nezakonito. Naime, Rješenjem Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 St 479149 14 St od 03.06.2016. godine otvara se stečajni postupak nad imovinom tužitelja, a vrijeme otvaranja stečajnog postupka utvrđuje se 03.06.2015. godine u 12.00 sati. Članom 34. st. 1. t. 1., propisano je da se tek nakon namirenja ostalih potraživanja stečajnih povjerilaca namiruju kamate koje teku od dana otvaranja stečajnog postupka na potraživanja stečajnih povjerilaca. Članom 110. istog Zakona propisan postupka prijave potraživanja u stečaju, a stavom 7. istog člana propisano je da se potraživanja niže rangiranih povjerilaca prijavljuju samo ukoliko stečajni sudija posebno pozove na prijavljivanje tih potraživanja. Dakle, navedenim članovima, a u vezi sa članom 115. Zakona o stečajnom postupku, propisano je da otvaranjem stečajnog postupka prestaju teći zatezne kamate u odnosu na dugove stečajnog dužnika, te da se kamate mogu obračunavati i prijavljivati isključivo po posebnom pozivu stečajnog sudije. Shodno tome, zatezne kamate na dodatno utvrđene obaveze tužitelja mogle su se obračunavati samo do dana 03.06.2015. godine. Tužitelj na kraju ukazuje kako mu je Porezna uprava FBiH - Kantonalni porezni ured Sarajevo - Porezna ispostava Stari Grad dana 06.09.2017. godine izdala Uvjerenje kojim se utvrđuje da prema poreznoj evidenciji nema neizmirenih obaveza. Shodno navedenom predlaže da sud uvaži tužbu osporeno i prvostepeno rješenje poništi i predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da ostaje kod razloga osporenog rješenja od 26.02.2018. godine, u cijelosti je osporio navode tužbe i predložio da se tužba, kao neosnovana, odbije.

Sud je rješenjem broj 09 0 U 030768 18 U od 11.12.2018.godine , prekinuo postupak, a iz razloga jer je otvoren stečajni postupak.

Podneskom od 18.12.2018.godine, stečajni upravitelj je, putem punomoćnika tražio nastavak postupka i ovaj sud je postupak nastavio.

Zakonitost osporenog akta sud je u smislu odredbe člana 34 Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05) cijenio u granicama zahtjeva i razloga tužbe i odlučio je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženje osporenog rješenja proizilazi da je tuženi uvidom u spise predmeta utvrdio da su inspektori Porezne uprave Kantonalnog poreznog ureda, izvršili potpunu kontrolu obračunavanja i plaćanja poreznih obaveza iz okvira nadležnosti Porezne uprave FBiH kod poreznog

obveznika „P. M.“ iz Sarajeva, za period od 01.09.2010. godine do 31.05.2014. godine, a što su detaljno konstatovali Zapisnikom o inspekcijском nadzoru, broj: 13/12-15-10-1979-1/17 od 31.10.2014. godine. Na pomenuti Zapisnik, žalitelj je uložio prigovor, koji nije prihvatio prvostepeni organ, te je donio prvostepeno Rješenje, kojim je naložena uplata dužnih poreznih obaveza u iznosu od 392.901,91 KM, a u skladu sa članom 64. stav 7. Zakona o Poreznoj upravi FBiH. Naime, član 64. stav 7. Zakona o Poreznoj upravi FBiH, propisuje: „Ako su zapisnikom utvrđene nezakonitosti i/ili nepravilnosti u pogledu obračuna, evidentiranja i plaćanja javnih prihoda, inspektori i ovlašteni zaposlenici Porezne uprave će rješenjem naložiti uplatu dodatno utvrđene porezne obaveze i dati upute o otklanjanju nedostataka i nepravilnosti u budućnosti“. Nakon analize dostavljenih spisa predmeta, ovaj organ konstatuje da se prvostepeno Rješenje zasniva na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, te da je doneseno uz pravilnu primjenu zakona kojima je regulisana predmetna oblast, kao i da je prvostepeni organ detaljno u obrazloženju Rješenja naveo razloge zbog kojih je odlučeno kao u dispozitivu istog, te dao jasan odgovor na prigovore žalitelja izjavljene protiv predmetnog Zapisnika (koji su istovjetni i u ovom žalbenom postupku), što ovaj organ cijeni pravilnim i potpunim, te razloge prvostepenog organa preuzima kao svoje, shodno članu 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku, kako navedenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu žalitelja, to je s toga shodno članu 237. Zakona o upravnom postupku žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu.

Tužba nije osnovana iz sljedećih razloga:

Naime iz spisa predmeta proizilazi da je kontrolisani period od 01.09.2010.godine do 31.05.2014.godine i da su inspektori utvrdili porezne obaveze isključivo na osnovu uvida u analitičke kartice poreznog obveznika, koje su u svakom poglavlju Zapisnika o inspekcijском nadzoru, broj: 13/12-15-10-1979-1/17 od 31.10.2014. godine pobrojane i koje su potpisane i ovjerene od strane odgovornog lica. Na osnovu prezentovanih kartica, a u skladu sa Pravilnikom o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji Federacije BiH, za svako obrađeno poglavlje je napravljena posebna rekapitulacija utvrđenih obaveza i na kraju Zapisnika je napravljena zbirna-jedinstvena rekapitulacija za sve utvrđene obaveze, te iz naprijed navedenog razloga neosnovana je konstatacija tužitelja da je predmetni Zapisnik nesistematičan, u smislu da ne sadrži konciznu i jedinstvenu rekapitulaciju po stavkama po kojima treba utvrditi obaveze.

Navedeni Zapisnik je sačinjen u skladu sa članom 64. Stav 4. Zakona o Poreznoj upravi Federacije BiH ("Službene novine FBiH" broj:33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 27/12, 7/13 i 71/14), kao posebnim materijalnim propisom, kao i u vezi sa članom 73. stav 1. Zakona o upravnom postupku ("Službene ovine FBiH", broj: 2/98 i 48/99). U Zapisniku je konstatovano da je odgovorno lice, kontrolisanog obveznika, J. (M.) Ž., ul., S. C., ali je tačno da nije navedeno da je isti prisustvovao u toku vršenja kontrole. Također, u Zapisniku nije navedeno da su u postupku prisustvovali P. I.-zamjenik direktora i V. A.-revizor. Navedeni propust u vezi konstatacije oko prisutnih osoba ni u kojem slučaju nije mogao uticati na tok postupka, odnosno na visinu utvrđene obaveze, jer su imenovani bili upoznati sa postupkom i u istom su aktivno učestvovali. Inspektorima je dostavljena finansijska dokumentacija, koja je ovjerena i potpisana od strane odgovornih lica i prilikom sačinjavanja Zapisnika, kompletna korespondencija odvijala se putem službenih e-mail-ova M.K.F "P." i Porezne Uprave Federacije BiH, te su na ovaj način učestvovali u postupku. Dalje iz spisa predmeta proizilazi da su sve obaveze utvrđene na osnovu dostavljenih analitičkih kartica glavne knjige, a koje predstavljaju osnov za podnošenje poreznih prijava. Sve analitičke kartice, u svakom poglavlju su pobrojane.

Članom 3. tačka 12. Zakona o Poreznoj upravi, je propisano, da je dokument uručen, ako je dokument poslan preporučenom poštom na posljednju poznatu adresu pravnog lica ili organizacije, a član 64. stav 5. Zakona o Poreznoj upravi, a koji je materijalni propis daje mogućnost da se kroz prigovor na Zapisnik izjasni o svim navedenim činjenicama. Zapisnik je uručen i na isti je uloženi prigovor i data je mogućnost tužitelju da se izjasni na sve činjenice navedene u Zapisniku.

Iz spisa predmeta proizilazi da je tužitelju više navrata isplaćivao dnevnicе članovima Upravnog odbora, za putovanja u inostranstvo. Isplaćene dnevnicе je oporezovao na način da je obračunao i

uplatio porez na dohodak po stopi od 10%, doprinos za zdravstvo na teret osiguranika po stopi od 4% i doprinos za PIO na teret isplatioca po stopi od 6%, za rezidentne članove, odnosno iznos poreza po stopi od 10% za nerezidentne članove Upravnog odbora, te je za navedene isplate predao nadležnoj ispostavi odgovarajuće obrazce što je ispravno i u skladu sa zakonskim propisima. Pravilno je primjenjen i član 12. stav 4. tačka 2. Zakona o porezu na dohodak i član 14. stav 1. tačka e) Pravilnika o primjeni Zakona o Porezu na dohodak, prilikom obračuna troškova službenog putovanja za članove Upravnog odbora, jer je i sam porezni obveznik primjenio član 12. stav 4. tačka 1. i 2. Zakona o porezu na dohodak, za isplaćene dnevnicke, prilikom predaje Obrazca ASD-1032, nadležnoj ispostavi u kome se navodi zakonski osnov. Član 14. stav 1. tačku e) Pravilnika o primjeni Zakona o Porezu na dohodak propisuje da ako se troškovi službenog putovanja isplate fizičkom licu koje nije uposlenik, isti će se oporezovati. U Službenim novinama FBiH broj 04/10, objavljen Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak, i u članu broj 3. su navedene izmjene i dopune člana 14. u kome je navedeno da se u stavu 1, iza dosadašnje podtačke d) koja postaje nova pod tačka e) dodaje tekst koji definiše i troškove službenog puta isplaćene fizičkom licu koje kod isplatioca naknade nema status zaposlenika, na osnovu čega slijedi da naprijed navedeni član 14., u formi kakvim su ga citirali porezni inspektori postoji.

Što se tiče konstatacije tužitelja da su isplate izvršene hotelima, a ne fizičkim licima-članovima Upravnog odbora, ista ne predstavlja osnov da se ne izvrši oporezivanje, jer sa aspekta novčanih tokova je identična situacija u kojoj se fizičkom licu isplaćuje akontacija za službeno putovanje i iste se pravdaju računima hotela ili da se direktno hotelu plaćaju troškovi smještaja po ispostavljenom računu. Tužitelj, kao kontrolisani obveznik, nije predočio hotelske fakture iz kojih bi se tačno utvrdilo ko je od članova upravnog odbora boravio i koliki je pojedinačni iznos cijene boravka bio, a kao razlog navodeći da je poslovna dokumentacija uništena u arhivi u Doboju, prilikom elementarne nepogode-poplave. Inspektori su u Zapisniku pomenuli ugovore i Pravilnik o sistematizaciji iz razloga što su u istim precizirani uslovi za obavljanje poslova za konkretno radno mjesto, a ne kao osnov obračuna dodatnih obaveza kako to porezni obveznik tvrdi. Predviđeni uslovi za obavljanje poslova Zamjenika generalnog direktora: VSS-VŠS stepen stručne spreme ili minimalno IV stepen stručne spreme sa relevantnim iskustvom, a ne magistar ili doktor nauka, a što bi neophodno bilo za obavljanje poslova iz domena funkcije Zamjenika generalnog direktora. Inspektori su u Zapisniku konstatovali da se isplate Komisijama i Timovima, tretiraju kao isplate po osnovu nesamostalnog rada, a ne kao isplate u vezi sa obavljanjem djelatnosti predstavničkih organa vlasti i djelatnostima članova skupština i nadzornih odbora privrednih društava, upravnih odbora, stečajnih upravitelja i sudija porotnika koji nemaju svojstvo zaposlenika u sudu-član 12. Stav 4. Tač. 1 i 2. Zakona o Porezu na dohodak, a kako navedene isplate tretira porezni obveznik, jer je za iste nadležnoj ispostavi predao obrazce ASD-1032. Sasvim je sigurno da navedeni poslovi se ne mogu izjednačiti sa poslovima propisanim navedenim članom, te se za iste ne primjenjuje navedeni obrazac ASD-103Z. U ugovoru o radu, koji je dana 20.12.2011. godine, zaključen između M. f. P. i Ž. J., u članu 3., su navedeni kratki opisi poslova i mjesto rada i između ostalog je navedeno da obavlja poslove: osigurava provođenje strateških planova, smjernica, misija, vizija i drugih općih i pojedinačnih akata Upravnog odbora sa ciljem obezbjeđenja i kratkoročne i dugoročne stabilnosti organizacije, obavlja sve ostale poslove po nalogu poslodavca. U ugovorima, koji su sklopljeni i sa drugim uposlenim licima, također je između ostalog navedeno da obavljaju druge poslove po nalogu nadležnih supervizora. Gospodin Ž. J. Generalni direktor donosi Odluke kojima se formiraju specijalni timovi za realizaciju strateških projekata i komisije za odabir najpovoljnijih ponuda za nabavku roba i usluga u 2012. godini (kancelarijskog materijala i si). Pobrojani poslovi su iz djelokruga redovnih poslova, koji su precizirani navedenim ugovorima o radu zaključenim sa zaposlenicima, odnosno da se obavljaju po nalogu poslodavca i supervizora.

Prvostepeno Rješenje, kojim je naložena uplata dužnih poreznih obaveza u iznosu od 392.901,91 KM, je u skladu sa članom 64. stav 7. Zakona o Poreznoj upravi FBiH. Naime, član 64. stav 7. Zakona o Poreznoj upravi FBiH, propisuje: „Ako su zapisnikom utvrđene nezakonitosti i/ili nepravilnosti u pogledu obračuna, evidentiranja i plaćanja javnih prihoda, inspektori i ovlašteni zaposlenici Porezne uprave će rješenjem naložiti uplatu dodatno utvrđene porezne obaveze i dati

upute o otklanjanju nedostataka i nepravilnosti u budućnosti", te je stoga tuženi organ ispravno postupio kada je žalbu odbio kao neosnovanu.

Sud je cijenio navode tužbe ali isti nisu od uticaja u ovom upravno sporu. Naime tužitelj nije predočio hotelske fakture iz kojih bi se tačno utvrdilo ko je od članova upravnog odbora boravio i koliki je pojedinačni iznos cijene boravka bio. Što se tiče dijela prigovora koji se odnosi na troškove obrazovanja, isti nije od uticaja jer iz Pravilnika o sistematizaciji proizilazi da su uslovi za obavljanje poslova za konkretno radno mjesto obavljanje poslova Zamjenika generalnog direktora: VSS-VSS stepen stručne spreme ili minimalno IV stepen stručne spreme sa relevantnim iskustvom, a ne magistar ili doktor nauka, a što bi neophodno bilo za obavljanje poslova iz domena funkcije Zamjenika generalnog direktora.

Što se tiče navoda tužbe da je Rješenjem Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 St 479149 14 St od 03.06.2016. godine otvara se stečajni postupak nad imovinom tužitelja, a vrijeme otvaranja stečajnog postupka utvrđuje se 03.06.2015. godine u 12.00 sati, te da se to trebalo imati u vidu, isti navod ne stoji, jer je kontrola izvršena dana 31.10.2014.godine, kada nije bio ni otvoren stečajni postupak, a žalba je izjavljena dana 25.12.2014.godine, dakle prije otvaranja stečajnog postupka i naravno u istoj se nije mogao ni navoditi stečajni postupak .

Ukazivanje tužitelja na uvjerenje Porezna uprava FBiH - Kantonalni porezni ured - Porezna ispostava dana 06.09.2017. godine, kojim se utvrđuje da prema poreznoj evidenciji nema ne izmirenih obaveza također je bez uticaja, jer se uvjerenje odnosi na M. f. P. Sarajevo, u stečaju, a u konačnici u tužbi se ne mogu iznositi nove činjenice i predlagati novi dokazi, koji nisu postojali u vrijeme vođenja upravnog postupka (član 22. Zakona o upravnim sporovima).

Imajući u vidu navedeno ovaj sud je ocijenio da tužbeni navodi nisu mogli uticati na drugačije rješavanje ove upravne stvari i da prvostepenim i osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužioca, te je u skladu sa odredbama člana člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u dispozitivu.

S U D I J A
Slavica Džaferović

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.